

СЕМІОТИКА ПОСТФОЛЬКЛОРУ ЯК ЗАСІБ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Постфольклор як об'єкт дослідження належить до так званої третьої культури, яка відокремлена від елітарної, але є етапом розвитку традиційно-фольклорної культури в умовах урбанізації. Як знакова система постфольклор відіграє важливу роль у поширенні інформації та сприяє соціальній комунікації.

Виникнення постфольклору аргументують тим, що усна народна творчість, яка функціонувала на потужному традиційному підґрунті та вбирала століттями сформований етикет, правила поведінки, з часом втратила здатність регулювати міжособистісні відносини людей одного соціального середовища. На зміну їй в урбанізованому світі з'явився позбавлений глибинного вrostання в традицію постфольклор, який оперативно реагував на мінливі взаємини індивідів певної спільності – соціальної, професійної, вікової тощо. Постфольклор характеризується насамперед соціокультурною поліваріантністю, переважанням прозових жанрів, нетривалістю існування й своєрідними способами побутування – усним, писемним, цифровим [2].

Феномен постфольклору, пов'язаний з індустріальною епохою, урбанізацією та міською культурою на початку ХХ ст., з появою Інтернет-комунікації набув нових форм і динаміки розвитку. Фактично технічні засоби зв'язку сприяли виникненню нових постфольклорних форм в Інтернет-мережі в якості специфічного засобу комунікації [1, с. 3].

У постфольклорі є надзвичайно поширеними знакові способи передавання емоцій, інтонацій, темпоритму висловлювань, які наповнюють письмові повідомлення живою присутністю комуніканта, даючи підстави дослідникам визначити постфольклорну традицію як спонтанну усно-писемну комунікацію. Якщо для доби усної народної творчості, що безпосередньо пов'язувалася і ґрунтувалася на міфологічній парадигмі мислення, головне значення мала вербально-структурна чіткість побудови твору для кращого запам'ятовування та передавання в усній традиції, то в умовах сучасного інформаційно-комунікативного простору для творів постфольклору головною стає здатність «подобатися багатьом», що підкріплюється періодом його «життя» в мережі [1, с. 7].

Твори постфольклору, які представлені в Інтернеті, є реакцією користувачів соціальних мереж на події, що відбуваються в різних сферах суспільного життя. Вони є відображенням актуальних тем сьогодення за допомогою знакових систем природної та штучних мов. Постфольклорні твори в креативній формі висвітлюють стереотипи, переконання, думки людей.

Постфольклор в мережі Інтернет відзначається тролінгом, іронією,

сарказмом, чорним гумором. Твори постфольклору охоплюють жанри класичного фольклору (анекдоти, байки, пісні, притчі, легенди); малі фольклорні форми (вірші-пиріжки зі змістом, паремії, примовки); вислови, утворені в результаті багаторазового цитування фраз, зображення з текстом (демотиватори, фото-жаби, меми, комікси, карикатури, гіфки).

Отже, в сучасному суспільстві постфольклор має важливе значення і як явище культури, і як засіб масової комунікації, оскільки використовує різноманітні способи поширення інформації як у письмовій, так і вербально-графічній формі. В епоху стрімкого розвитку інформаційних технологій кожна людина може стати збирачем або автором постфольклорних творів.

Література

1. Денисюк Ж. Сучасні комунікативні практики у формуванні й поширенні постфольклору Альманах «Культура і сучасність» 2016. № 2. С. 3-7.
2. Постфольклор. Український фольклор. Конспект лекцій. URL: <http://surl.li/buiui>

УДК 378.147:811.161.2

*С.М. Дорошенко, к.філол.н., доцент
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ НАФТОГАЗОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Оволодіння основами будь-якої професії розпочинається із засвоєння певної суми загальних і професійних знань, а також оволодіння основними способами розв'язання професійних завдань, тобто оволодіння мовою професійного спілкування. Знати мову професії – це вільно володіти багатим лексичним матеріалом з фаху, дотримуватися граматичних, стилістичних, акцентуаційних норм професійного спілкування.

Складником успіху спеціаліста на сучасному ринку праці є рівень його фахового мовлення, майстерне володіння термінологічною лексикою, що свідчить про глибоке розуміння професійних понять і явищ, культура спілкування загалом. Професійне мовлення фахівця будь-якої галузі пов'язане з його активним словниковим запасом, у тому числі і термінологічним.

Термінологічна компетенція безпосередньо пов'язана з проблемою становлення, нормалізації та кодифікації української національної термінології, яка вступила в новий етап свого розвитку. У процесі роботи з термінологією певної галузі необхідно ознайомитися з тими процесами й змінами, котрі відбуваються в національній термінології під впливом мовних і позамовних чинників.

Процес засвоєння фахової термінологічної лексики студентами передбачає вивчення загальнонаукової термінології; оволодіння термінологією фаху; засвоєння термінів споріднених наук; вивчення власне фахової термінологічної лексики; визначення понять "термінологія",